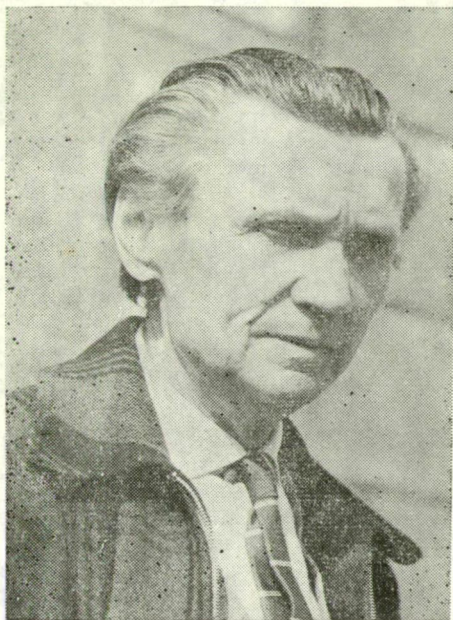

KOVÁCS SÁNDOR IVÁN

FÁBRY ZOLTÁN KETTŐSPONTJAI

FÁBRY ZOLTÁN
1897—1970

EMLÉKTÖREDÉKEK
ÉS BÚCSÚ
— LEVELEKKEL

„Bocsássam útnak a Fábry-leveleket? Válogatva — igen. Írójuk legendás remeteségében is a köznek élt, s ha barátjaival levelezett, akkor sem tagadta meg harcos magát. Sőt, a magánkapcsolat diszkréciójában még érzékenyebben, még követelőzőbben volt társadalmi, hiszen barátai érthették félre a legkevésbé, de tudhatták a legjobban, hogy az egyetemes emberért (annak nemzetiségi változatában) szólt akkor is, ha magáról beszélt. Betegségeiről, melyek munkájában gátolják, visszhangtalanságáról, ami egyben az ő közmondandójának figyelmen kívül hagyása.” (Balogh Edgár: Fábry Zoltán tíz levele. Igaz Szó 1970. 6. sz.)

„Ifjúságom vétke gyakran jut eszemben, / Ki bánatot indít s siralmat szívemben” —, hogy amíg élt, én Fábry Zoltánnak személyesen nem járultam színe elé. Ő, pedig e rossz XVII. század eleji vers kitűnő szerzőjének viselt dolgait kutatva két nyáron át is ott filozkodtam a kassai levéltárban; Szepsitől Varannóig, Eperjestől Bártfáig bejártam a Felvidék északkeleti csücskét; kőhajításra cirkáltam Stósztól, de az oda menendő buszokra mégsem volt bátorságom felhágni, csak a menetrendek tanulmányozásáig jutottam el.

Pedig jól tudtam, kicsoda Fábry Zoltán. Tudtam nagyon is jól, hogy nemcsak szlovákiai magyar, de magyar klasszikus, hogy nemzedékéből az egyetlen mester — a mesterünk —, aki Gaál Gábor után úgy országolhat Stószról, miként Széphalmon